

Настане вечерь — месецъ изгрѣ,
 Звезди обсипятъ свода небесень,
 Гора зашуми, вѣтъръ повѣе,
 Балкана пѣе хайдушка пѣсень.

И самодиви въ бѣла премѣна,
 Чудни, прекрасни, пѣсень поемнатъ, —
 Тихо нагазятъ трева зелена
 И при юнака дойдатъ, та седнатъ;

Една му съ билки раната върже,
 Друга го пръска съ вода студена,
 Трета го въ устни цѣлуне бърже,
 А той я гледа мила, засмѣна!

„Кажми ми, сестро, де ѝ Караджата?
 Де е и мойта вѣрна дружина?
 Кажми ми, пакъ ми вземидушата, —
 Азъ искамъ, сестро, тукъ да загина!“

И плеснатъ съ ржце, па се прегърнатъ,
 И съ пѣсни хвъркнатъ тѣ въ небесата,
 Летятъ и пѣятъ, дорде осъмнатъ,
 И търсятъ духа на Караджата. . .

Но съмна вече! И на Балкана
 Юнака лежи, кръвта му тече, —
 Вълка му ближе лютата рана,
 И слънцето пакъ пече ли — пече!

ХРИСТО БОТЕВЪ